

Krisztina's Keuze 2 (****)

Sabine Molenaar in A moment in Krisztina's Keuze 2.

Foto Robert Benschop

Dans

Sabine Molenaar, Konstantinos Kranidiotis, Loïc Perela, Connor Schumacher en Kiyan Khoshoie.
8/2, Theater Bellevue, Amsterdam.
Tournee t/m 4/4.

Een initiatief als Krisztina's Keuze, waarin de meesterchoreograaf De Châtel jong talent presenteert, is goud waard. De jonge dansers krijgen een podium, het publiek een gevarieerde update.

MIRJAM VAN DER LINDEN

Afgeladen was het in Bellevue. Krisztina de Châtel (73), decennialang een gezichtsbepalende choreograaf van de Nederlandse dans, heeft voor de tweede keer een programma met nieuw werk van jong talent gerealiseerd, Krisztina's Keuze 2. Ook werd het boek Dans! Denk! gepresenteerd, geschreven door filosoof Désanne van Brederode, over leven en werk van De Châtel. Presentator Hanneke Groenteman noemde het boek een 'pas de deux', vanwege de verstrengeling van de ideeën van Van Brederode en De Châtel.

Zo gezien heeft De Châtel ook altijd pas de deux gedanst met jonge mensen. Ze gaf al vroeg les en in haar eigen dansgezelschap kregen dansers kans zich te ontplooiën als choreograaf. Een initiatief als Krisztina's Keuze is, net als het

rondreizende festival Moving Futures, goud waard. Het bundelt nog onbekende makers in een avondvullend programma. Zo kunnen zij zich laten zien en krijgt het publiek een gevarieerde update van de hedendaagse dans.

Opvallend aan Krisztina's Keuze 2 zijn de samengebalde energie en spierspanning in het merendeel van de stukken. Het is verleidelijk daarin een teken van de huidige geladen tijd te zien, met al zijn maatschappelijke en politieke turbulentie. Alleen Konstantinos Kranidiotis en Loïc Perela laten de lijven van hun dansers los en vrij, Perela op het extreme af: bij hem deinen drie vrouwen neuriënd op een rood zeiltje, de armen willoos hangend met de handpalmen naar boven. Geleidelijk komt er meer variatie, snelheid en kracht, maar spannend wordt de vorm niet.

De grootste stuiterballen, die in hun fitnesspakjes permanent op ontploffen lijken te staan, zijn Majon van der Schot en Connor Schumacher, tevens de choreograaf. Het fascinerende Exhibition toont een reeks korte, beeldende scènes met live video waarin we hem, haar, maar ook hun relatiegeworstel leren kennen. Schumachers vreemde esthetiek is uniek; plastic, nep, animatie zijn woorden die te binnen schieten bij zijn personages.

Een en al beheersing is A moment, een solo van en door Sabine Molenaar. Zij legt haar lijf in complexe vouwen en kronkels. Het resultaat: geen circusact van een slangenmens, maar een abstracte sculptuur in beweging die toch, en dat is prachtig, ruimte laat voor haar sensitiviteit. Door de bizarre perspectieven verdwijnt het idee van een lichaam, maar tegelijkertijd blijven de beelden menselijk en persoonlijk, een uiting van haar introverte gemoedstoestand.

Sober, helder en ontroerend is

eveneens Vilain van Kiyan Khoshoie, het enige 'oude' werk. Op zelf geproduceerde klanken (een hum, een tik, gesmak) die, digitaal bewerkt, een eigen leven gaan leiden, verandert hij van een houten plank met alleen wiebelende tenen in een abrupt bewegend projectiel. Als een stuiptrekking, die pas wegebt op het weemoedige Everybody's Talkin' van Harry Nilssons.